SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 29. marca 2011*

V zadevi C-96/09 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 4. marca 2009,

Anheuser-Busch Inc. s sedežem v Saint Louisu (Združene države), ki jo zastopata V. von Bomhard in B. Goebel, odvetnika,

tožeča stranka,

drugi stranki v postopku sta

Budějovický Budvar, národní podnik s sedežem v Českih Budjejovicah (Češka republika), ki jo zastopajo F. Fajgenbaum, T. Lachacinski, C. Petsch in S. Sculy-Logotheti, odvetniki,

tožeča stranka na prvi stopnji,

Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa A. Folliard-Monguiral, zastopnik,

tožena stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot (poročevalec), K. Schiemann in D. Šváby, predsedniki senatov, A. Rosas, sodnik, R. Silva de Lapuerta, sodnica, E. Levits, U. Lõhmus, M. Safjan, sodniki, in M. Berger, sodnica,

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,
sodna tajnica: C. Strömholm, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 2. junija 2010,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 14. septembra 2010

izreka naslednjo

Sodbo

1 Družba Anheuser-Busch Inc. (v nadaljevanju: Anheuser-Busch) s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti (zdaj Splošno sodišče)

z dne 16. decembra 2008 v združenih zadevah Budějovický Budvar proti UUNT – Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T-257/06 in T-309/06, ZOdl., str. II-3555, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to sodišče ugodilo tožbi, ki jo je družba Budějovický Budvar, národní podnik (v nadaljevanju: Budvar) vložila zoper odločbe drugega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), izdane 14. junija 2006 (zadeva R 234/2005-2), 28. junija 2006 (zadevi R 241/2005-2 in R 802/2004-2) in 1. septembra 2006 (zadeva R 305/2005-2) (v nadaljevanju: sporne odločbe), glede postopkov z ugovorom v zvezi z zahtevami za registracijo znaka „BUD“ kot znamke Skupnosti, ki jih je vložila družba Anheuser-Busch.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

2 Členi od 1 do 5 Lizbonskega aranžmaja o zaščiti označb porekla in njihovi mednarodni registraciji, sprejetega 31. oktobra 1958, revidiranega v Stockholmu 14. julija 1967 in spremenjenega 28. septembra 1979 (*Zbirka pogodb Združenih narodov*, zvezek 828, št. 13172, str. 205, v nadaljevanju: Lizbonski aranžma), določajo:

„*Člen 1*

1. Države, za katere se uporablja ta aranžma, sestavljajo posebno unijo v okviru Unije za varstvo industrijske lastnine.

2. Obvežejo se, da na podlagi tega aranžmaja na svojih ozemljih zaščitijo označbe porekla proizvodov iz drugih držav posebne unije, ki so priznane in zaščitene s tem aranžmajem v državi porekla in registrirane pri Nacionalnem uradu za intelektualno lastnino […], navedenem v konvenciji o ustanovitvi Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (SOIL).

Člen 2

1. Označba porekla v smislu tega aranžmaja pomeni geografsko označbo države, regije ali kraja, ki je namenjena opisu proizvoda, ki ima tu poreklo in katerega kakovost ali značilnosti so predvsem ali izključno posledica geografskega okolja z njemu lastnimi naravnimi in človeškimi dejavniki.

2. Država porekla je država, katere ime, regija ali kraj sestavlja označbo porekla, ki je dalo proizvodu njegovo prepoznavnost.

Člen 3

Zaščita se zagotavlja zoper vsako zlorabo ali posnemanje, tudi če je resnično poreklo proizvoda navedeno ali če je označba uporabljena v prevodu ali skupaj z izrazi, kot so ‚slog', ‚tip', ‚kakor se proizvaja v', ‚imitacija' ali podobnimi.

Člen 4

Določbe tega aranžmaja v ničemer ne izključujejo zaščite, ki v korist označb porekla v vsaki od držav posebne unije že obstaja na podlagi drugih mednarodnih

instrumentov, kot so Pariška konvencija z dne 20. marca 1883 za varstvo industrijske lastnine in njene naknadne revidirane različice ter Madridski aranžma z dne 14. aprila 1891 o pregonu označb z napačnimi ali zavajajočimi informacijami glede proizvodov in njegove naknadne revidirane različice, ali na podlagi nacionalne zakonodaje oziroma sodne prakse.

Člen 5

1. Označba porekla se registrira pri mednarodnem uradu na podlagi vloge organov držav posebne unije, in sicer v imenu fizičnih oseb ali pravnih oseb javnega ali zasebnega prava, ki so na podlagi svoje nacionalne zakonodaje imetniki pravice do uporabe teh označb.

2. Mednarodni urad o registracijah nemudoma obvesti organe različnih držav posebne unije in registracije objavi v periodični zbirki.

3. Organi držav lahko izjavijo, da ne morejo zagotoviti zaščite označbe porekla, o katere registraciji so bili obveščeni, vendar le, če se o njihovi izjavi v roku enega leta od prejema obvestila o registraciji z navedbo razlogov obvesti nacionalni urad in če ta izjava v zadevni državi ne škodi drugim oblikam zaščite označbe, na katere se njen imetnik lahko sklicuje v skladu z zgornjim členom 4.

[…]“

3 Pravili 9 in 16 izvedbene uredbe Lizbonskega aranžmaja, kot je začela veljati 1. aprila 2002, določata:

„Pravilo 9

Izjava o zavrnitvi

1. Pristojni organ države pogodbenice, za katero je bila izdana zavrnitev, mora obvestiti mednarodni urad o vsaki izjavi o zavrnitvi in jo podpisati.

[…]

Pravilo 16

Razveljavitev

1. Če se učinki mednarodne registracije razveljavijo v državi pogodbenici in če razveljavitve ni več mogoče izpodbijati, mora pristojni organ te države pogodbenice o navedeni razveljavitvi obvestiti mednarodni urad. […]

[…]“

4 Označba porekla „bud“ je bila 10. marca 1975 registrirana za pivo pri SOIL pod št. 598 na podlagi Lizbonskega aranžmaja.

Dvostranski pogodbi

Dvostranski sporazum

5 Republika Avstrija in Češkoslovaška socialistična republika sta 11. junija 1976 sklenili pogodbo o zaščiti označb izvora, označb porekla ter drugih označb izvora kmetijskih in industrijskih proizvodov (v nadaljevanju: dvostranski sporazum).

6 Dvostranski sporazum je bil po potrditvi in ratifikaciji objavljen v *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* z dne 19. februarja 1981 (BGBl. 75/1981). Dvostranski sporazum je v skladu s svojim členom 16(2) 26. februarja 1981 začel veljati za nedoločen čas.

7 Člen 1 dvostranskega sporazuma določa:

„Vsaka od držav pogodbenic se zaveže, da bo storila vse potrebno, da bi v gospodarskem prometu pred nelojalno konkurenco učinkovito zaščitila označbe porekla, označbe izvora ter druge označbe o poreklu kmetijskih in industrijskih proizvodov iz kategorij, navedenih v členu 5 in natančneje opredeljenih v sporazumu, navedenem v členu 6, kot tudi imena in skice iz členov 3 in 4 ter člena 8(2).“

8 Člen 2 dvostranskega sporazuma določa:

„Označbe izvora, označbe porekla in druge označbe o izvoru v smislu te pogodbe so vse označbe, ki se neposredno ali posredno nanašajo na izvor proizvoda. Tako označbo navadno sestavlja geografska označba. Vendar jo lahko sestavljajo tudi druge navedbe, če upoštevna javnost iz države porekla v povezavi s tako označenim proizvodom v njih prepozna označbo države proizvajalke. Navedene označbe lahko poleg navedbe geografskega izvora vsebujejo tudi navedbe o kakovosti zadevnega proizvoda. Te posebnosti proizvodov so izključno ali večinoma posledica geografskih ali človeških vplivov."

9 Člen 3(1) dvostranskega sporazuma določa:

„[…] češkoslovaške označbe, naštete v dogovoru, sklenjenem v skladu s členom 6, se v Republiki Avstriji uporabljajo izključno za češkoslovaške proizvode."

10 V členu 5(1)(B), točka 2, dvostranskega sporazuma je pivo navedeno med kategorijami čeških proizvodov, na katere se nanaša zaščita, ki jo ta sporazum uvaja.

11 Člen 6 dvostranskega sporazuma določa:

„Označbe proizvodov, za katere veljajo pogoji iz členov 2 in 5 ter so zaščitene s pogodbo in torej niso generična imena, se naštejejo v dogovoru, ki ga morata skleniti vladi obeh držav pogodbenic."

Dvostranski dogovor

12 V skladu s členom 6 dvostranskega sporazuma je bil 7. junija 1979 sklenjen dogovor o njegovi uporabi (v nadaljevanju: dvostranski dogovor; skupaj z dvostranskim sporazumom: zadevni dvostranski pogodbi).

13 Priloga B k dvostranskemu dogovoru določa:

„Češkoslovaške označbe za kmetijske in industrijske proizvode

[…]

B Prehrana in kmetijstvo (razen vina)

[…]

2. Pivo

Češka socialistična republika

[…]

Bud

[…]“

Pravo Unije

14 Uredba Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1) je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1). Toda za ta spor se vseeno uporablja Uredba št. 40/94 v različici na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 422/2004 z dne 19. februarja 2004 (UL L 70, str. 1, v nadaljevanju: Uredba št. 40/94).

15 Člen 8(4) Uredbe št. 40/94, naslovljenega „Relativni razlogi za zavrnitev“, določa:

„Ob ugovarjanju imetnika neregistrirane znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena, se prijavljena znamka ne registrira, če in če v skladu z zakonodajo Skupnosti ali pravom države članice, ki ta znak ureja:

(a) so pravice do znaka bile pridobljene pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti ali datumom prednostne pravice, ki se zahteva za zahtevo za registracijo znamke Skupnosti;

(b) ta znak imetniku podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.“

16 Člen 43(2) in (3) te uredbe določa:

„2. Če tako zahteva prijavitelj, imetnik prejšnje znamke Skupnosti, ki je vložil pisni ugovor, priskrbi dokaz o tem, da se je v obdobju petih let pred datumom objave znamke Skupnosti prejšnja znamka Skupnosti resno in dejansko uporabljala v Skupnosti za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki jih imetnik navaja kot razlog za ugovor, ali pa da obstajajo razlogi za neuporabo pod pogojem, da je bila prejšnja znamka Skupnosti na ta dan registrirana vsaj pet let. Če ustreznega dokazila ni, se ugovor zavrne. Če se je prejšnja znamka Skupnosti uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene preizkusa ugovora šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.

3. Odstavek 2 se uporabi za prejšnje nacionalne znamke iz člena 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna znamka varovana, zamenja z uporabo v Skupnosti."

17 Člen 74(1) Uredbe št. 40/94 določa:

„V postopku Urad preveri dejstva po uradni dolžnosti; vendar pa je Urad v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke."

Dejansko stanje

18 Dejansko stanje spora pred Splošnim sodiščem, kot je opisano v izpodbijani sodbi, je mogoče povzeti tako.

19 Družba Anheuser-Busch je 1. aprila 1996, 28. julija 1999, 11. aprila 2000 in 4. julija 2000 pri UUNT vložila štiri zahteve za registracijo figurativne in besedne znamke BUD kot znamke Skupnosti za nekatere vrste proizvodov, med katerimi so piva, iz razredov 16, 21, 25, 32, 33, 35, 38, 41 in 42 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen.

20 Družba Budvar je 5. marca 1999, 1. avgusta 2000, 22. maja in 5. junija 2001 vložila ugovore na podlagi člena 42 Uredbe št. 40/94 za vse proizvode, navedene v zahtevah za registracijo.

21 V utemeljitev ugovorov se je družba Budvar najprej na podlagi člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 sklicevala na obstoj prejšnje znamke, in sicer mednarodne figurativne znamke Bud (št. 361 566), registrirane za pivo in zaščitene v Avstriji, Beneluksu in Italiji.

22 Dalje se je družba Budvar na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 sklicevala na obstoj označbe „bud“, kakor je bila zaščitena v Franciji, Italiji in na Portugalskem na podlagi Lizbonskega aranžmaja ter v Avstriji na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb.

23 Oddelek za ugovore UUNT je z odločbo z dne 16. julija 2004 ugodil ugovoru, vloženemu zoper registracijo prijavljene znamke za „storitve v restavracijah, kavarnah in pivnicah“ (razred 42), na katere se nanaša zahteva za registracijo z dne 4. julija 2000, ker je med drugim menil, da je družba Budvar dokazala, da je imela pravico do označbe porekla „bud“ v Franciji, Italiji in na Portugalskem.

24 Oddelek za ugovore je z odločbami z dne 23. decembra 2004 in 26. januarja 2005 zavrnil ugovore, vložene zoper registracijo znamk, ki so bile predmet treh drugih zahtev za registracijo, ker je v bistvu menil, da ni bilo dokazano, da se označba porekla „bud“ v Franciji, Italiji, Avstriji in na Portugalskem kot znak uporablja v gospodarskem prometu ter je več kot zgolj lokalnega pomena.

25 To ugotovitev je oddelek za ugovore utemeljil z mnenjem, da je treba uporabiti taki merili, kot sta navedeni v členu 43(2) Uredbe št. 40/94 v povezavi s pravilom 22(2) in (3) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe št. 40/94 (UL L 303, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1041/2005 z dne 29. junija 2005 (UL L 172, str. 4, v nadaljevanju: Uredba št. 2868/95), in se nanašata na dokaz o „resni uporabi“ prejšnjih znamk, na katerih temelji ugovor.

26 Družba Budvar je torej vložila tri pritožbe zoper odločbe oddelka za ugovore UUNT z dne 23. decembra 2004 in 26. januarja 2005 ter zoper odločbo istega oddelka z dne 16. julija 2004 v delu, v katerem je bil z njo zavrnjen ugovor v zvezi z drugimi storitvami iz razredov 35, 38, 41 in 42.

27 Družba Anheuser-Busch je vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore UUNT z dne 16. julija 2004 v delu, v katerem je bilo z njo delno ugodeno ugovoru, ki ga je vložila družba Budvar.

28 Drugi odbor za pritožbe UUNT je z odločbami z dne 14. junija, 28. junija in 1. septembra 2006 zavrnil pritožbe, ki jih je družba Budvar vložila zoper odločbe oddelka za ugovore UUNT z dne 23. decembra 2004 in 26. januarja 2005. Navedeni odbor je z odločbo z dne 28. junija 2006 ugodil pritožbi, ki jo je družba Anheuser-Busch vložila zoper odločbo oddelka za ugovore UUNT z dne 16. julija 2004, in v celoti zavrnil ugovor, ki ga je vložila družba Budvar.

29 Odbor za pritožbe je v spornih odločbah, prvič, navedel, da se družba Budvar v utemeljitev ugovorov očitno ne sklicuje več na mednarodno figurativno znamko št. 361 566, ampak samo na označbo porekla „bud“.

30 Drugič, odbor za pritožbe je v bistvu menil, da bi znak „BUD“ težko šteli za označbo porekla ali celo za posredno označbo geografskega izvora. Na podlagi tega je sklepal, da ugovoru v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ni mogoče ugoditi na podlagi pravice, ki je predstavljena kot označba porekla, vendar v resnici to ni.

31 Tretjič, odbor za pritožbe je po analogiji uporabil določbe člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 in pravila 22 Uredbe št. 2868/95 ter presodil, da dokazi, ki jih je družba Budvar predložila v zvezi z uporabo označbe porekla „bud“ v Franciji, Italiji, Avstriji in na Portugalskem, niso zadostni.

32 Nazadnje, odbor za pritožbe je menil, da je treba ugovor prav tako zavrniti z obrazložitvijo, da družba Budvar ni dokazala, da ji zadevna označba porekla daje pravico, da prepove uporabo izraza „bud“ kot znamke v Franciji ali Avstriji.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

33 Družba Budvar je 26. avgusta (zadeva T-225/06), 15. septembra (zadevi T-255/06 in T-257/06) in 14. novembra 2006 (zadeva T-309/06) v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbe za razveljavitev spornih odločb.

34 Družba Budvar je v bistvu navedla en tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 8(4) Uredbe št. 40/94 in je sestavljen iz dveh delov.

35 Družba Budvar je s prvim delom izpodbijala ugotovitev odbora za pritožbe, da znaka „BUD“ ni mogoče šteti za označbo porekla. Z drugim delom je družba Budvar ugovarjala presoji odbora za pritožbe, da v obravnavanem primeru niso bili izpolnjeni pogoji iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

36 Splošno sodišče je v točki 82 izpodbijane sodbe glede prvega dela navedenega tožbenega razloga opozorilo, da je treba za preizkus spornih odločb razlikovati med označbo porekla „bud“, registrirano na podlagi Lizbonskega aranžmaja, in označbo „bud“, zaščiteno na podlagi dvostranskega sporazuma.

37 Splošno sodišče je glede, prvič, označbe porekla „bud“, registrirane na podlagi Lizbonskega aranžmaja, v točki 87 izpodbijane sodbe najprej odločilo tako:

„V obravnavanem primeru je bila označba porekla ‚bud‘(št. 598) registrirana 10. marca 1975. Francija v enoletnem roku po prejemu obvestila o registraciji ni izjavila, da ne more zagotoviti zaščite navedene označbe porekla. Poleg tega so bili ob sprejetju

[spornih] odločb učinki zadevne označbe porekla razveljavljeni s sodbo z dne 30. junija 2004, ki jo je izdalo Tribunal de grande instance de Strasbourg [(Francija)]. Vendar iz dokumentov, predloženih v obravnavo, izhaja, da je družba Budvar vložila pritožbo zoper to sodbo, pri čemer je imela ta pritožba odložilni učinek. Iz tega izhaja, da ob sprejetju [spornih] odločb učinki zadevne označbe porekla v Franciji niso bili razveljavljeni z odločbo, zoper katero se ne bi bilo mogoče pritožiti."

38 Splošno sodišče je nato v točki 88 izpodbijane sodbe opozorilo na svojo sodno prakso, v skladu s katero veljavnost nacionalne znamke ne sme biti izpodbijana v postopku registracije znamke Skupnosti, saj pravo znamk Unije ne nadomesti prava znamk držav članic.

39 Na podlagi tega je v točki 89 navedene sodbe razsodilo, da sistem, vzpostavljen z Uredbo št. 40/94, temelji na domnevi, da mora UUNT upoštevati obstoj prejšnjih pravic, zaščitenih na nacionalni ravni.

40 Splošno sodišče je v zvezi s tem v točki 90 izpodbijane sodbe ugotovilo:

„Ker učinki označbe porekla ‚bud' v Franciji niso bili dokončno razveljavljeni, bi moral odbor za pritožbe na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 upoštevati ustrezno nacionalno pravo in registracijo na podlagi Lizbonskega aranžmaja, pri čemer ni smel izpodbijati dejstva, da je navedena prejšnja pravica ‚označba porekla'."

41 Nazadnje je Splošno sodišče v točki 91 izpodbijane sodbe dodalo, da je imel odbor za pritožbe na podlagi pravila 20(7)(c) Uredbe št. 2868/95 možnost, da ob resnih dvomih glede opredelitve prejšnje pravice kot „označbe porekla“ in torej glede zaščite, ki bi ji jo bilo treba dodeliti na podlagi navedenega nacionalnega prava, medtem ko je bilo prav to vprašanje predmet sodnega postopka v Franciji, začasno prekine postopek z ugovorom do dokončne sodbe v zvezi s tem.

42 Splošno sodišče je zato v točki 92 izpodbijane sodbe razsodilo, da je odbor za pritožbe kršil člen 8(4) Uredbe št. 40/94, ker je menil, prvič, da prejšnja pravica, na katero se sklicuje, registrirana na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ni „označba porekla“, in drugič, da je „drugotnega pomena“, ali se znak „BUD“ zlasti v Franciji šteje za zaščiteno označbo porekla, ter ker je menil, da ugovor na tej podlagi ne more uspeti.

43 Splošno sodišče je, drugič, glede označbe „bud“, zaščitene na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb, v točki 93 izpodbijane sodbe poudarilo, da iz zadevnih pogodb ne izhaja, da bi bila označba „BUD“ posebej opredeljena kot „označba porekla“.

44 V točki 94 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče ugotovilo, da iz člena 2 dvostranskega sporazuma izhaja, da ta sporazum temelji na širši opredelitvi od tiste, ki jo je upošteval odbor za pritožbe, saj je dovolj, da se zadevna imena ali označbe nanašajo neposredno ali posredno na izvor proizvoda, da se lahko navedejo v dvostranskem dogovoru in so na podlagi tega zaščitene z navedenim sporazumom.

45 V zvezi s tem je Splošno sodišče v točki 95 izpodbijane sodbe razsodilo, da je odbor za pritožbe storil dve napaki, in sicer prvo, ker je napačno menil, da je ime „BUD“ posebej zaščiteno kot „označba porekla“ na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb, in drugo, ker je v vsakem primeru upošteval opredelitev „označbe porekla“, ki ne ustreza opredelitvi označb, zaščitenih na podlagi istih pogodb.

46 Dalje je Splošno sodišče v točki 96 izpodbijane sodbe razsodilo, da dejstvo, da je lahko družba Budvar navedeno pravico predstavila kot „označbo porekla“, še ne pomeni, da odbor za pritožbe ne bi mogel izvesti celostne presoje predloženih dejstev in dokumentov, saj omejitev dejanske podlage preizkusa UUNT ne izključuje, da ta poleg dejstev, ki so jih izrecno navedle stranke v postopku z ugovorom, upošteva tudi splošno znana dejstva, to pomeni dejstva, ki jih lahko pozna vsak in jih je mogoče dobiti iz splošno dostopnih virov.

47 Splošno sodišče je na podlagi tega v točki 97 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je odbor za pritožbe kršil člen 8(4) Uredbe št. 40/94, ker je menil, prvič, da navedena prejšnja pravica, zaščitena na podlagi dvostranskega sporazuma, ni „označba porekla“ glede na opredelitev, ki jo je upošteval odbor za pritožbe, in drugič, da je „drugotnega pomena“, ali se znak „BUD“ zlasti v Avstriji šteje za zaščiteno označbo porekla, in ker je menil, da ugovor na tej podlagi ne more uspeti.

48 Splošno sodišče je v točki 98 navedene sodbe navedlo, da poleg tega zadevni dvostranski pogodbi v Avstriji še vedno veljata za zaščito označbe „bud“, pri čemer se je oprlo med drugim na to, da v postopkih, ki potekajo v Avstriji, še ni bila sprejeta dokončna sodna odločba. Splošno sodišče je tudi razsodilo, da bi moral odbor za pritožbe na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 upoštevati prejšnjo pravico, na katero

se je sklicevala družba Budvar, ne da bi smel izpodbijati samo opredelitev navedene pravice.

49 Splošno sodišče je tako v točki 99 izpodbijane sodbe sprejelo prvi del edinega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

50 Splošno sodišče je glede drugega dela tega tožbenega razloga v zvezi z uporabo pogojev, določenih v členu 8(4) Uredbe št. 40/94, najprej proučilo očitek, ki se nanaša na pogoja, da se v gospodarskem prometu uporabi znak, ki je več kot zgolj lokalnega pomena.

51 Splošno sodišče je glede, prvič, pogoja, da se v gospodarskem prometu uporablja znak „BUD“, v točki 160 izpodbijane sodbe opozorilo, da je odbor za pritožbe v spornih odločbah po analogiji uporabil člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 ter zahtevo po dokazu o „resni“ uporabi prejšnje pravice, določeno v tem odstavku 2.

52 Splošno sodišče je v točki 163 izpodbijane sodbe nato razsodilo, da se cilji in zahteve, povezani z dokazom o resni uporabi prejšnje znamke, ločijo od ciljev in zahtev v zvezi z uporabo znaka iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 v gospodarskem prometu, zlasti kadar gre, kot v obravnavanem primeru, za označbo porekla, registrirano na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ali za označbo, zaščiteno na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb.

53 Splošno sodišče je v zvezi s tem v točkah od 164 do 167 izpodbijane sodbe ugotovilo:

– da se člen 8(4) Uredbe št. 40/94 ne nanaša na „resno“ uporabo znaka, navedenega v utemeljitev ugovora;

– da sta Sodišče in Sodišče prve stopnje v zvezi s členom 9(1) Uredbe št. 40/94 ter členoma 5(1) in 6(1) Prve Direktive Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (89/104/EGS) (UL 1989, L 40, str. 1) vedno menili, da se znak uporablja v „gospodarskem prometu“, če spada v okvir poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi, in ne na zasebno področje (glej zlasti sodbo Sodišča z dne 12. novembra 2002 v zadevi Arsenal Football Club, C-206/01, Recueil, str. I-10273, točka 40);

– da bi z uporabo določb člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 po analogiji za znake, na katere se nanaša člen 8(4), veljali pogoji, ki veljajo posebej za znamke in za obseg njihovega varstva. Poleg tega zadnjenavedena določba vsebuje dodatno zahtevo, ki ni določena v členu 8(1)(b) te uredbe in se nanaša na dokaz, da znak na podlagi zakonodaje zadevne države članice daje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke;

– da je zaradi te uporabe navedenega člena 43(2) in (3) po analogiji odbor za pritožbe proučil uporabo zadevnega člena v Franciji, Italiji, Avstriji in na Portugalskem ločeno, to pomeni na vsakem od ozemelj, na katerih je po navedbah družbe Budvar zaščitena označba porekla „bud“, in zato ni upošteval dokazov, ki jih je predložila družba Budvar glede uporabe zadevnih odločb v Beneluksu, Španiji in

Združenem kraljestvu. Toda Splošno sodišče meni, da ker iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ne izhaja, da se morajo znaki, kakršen je zadevni, uporabljati na ozemlju, katerega zakonodaja se navaja v podporo zaščiti navedenega znaka, so lahko ti znaki na določenem ozemlju zaščiteni, čeprav se na tem ozemlju niso uporabljali.

54 Nazadnje je glede na te elemente Splošno sodišče v točki 168 izpodbijane sodbe razsodilo, da je odbor za pritožbe napačno uporabil pravo s tem, da je po analogiji uporabil določbe prava Unije glede „resne“ uporabe prejšnje znamke. Po mnenju Splošnega sodišča bi moral odbor za pritožbe preveriti, ali je iz elementov, ki jih je družba Budvar predložila v upravnem postopku, razvidna uporaba zadevnega znaka v okviru poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi, in ne na zasebnem področju, in to ne glede na ozemlje, na katero se je ta uporaba nanašala.

55 Vendar je Splošno sodišče v tej točki 168 dodalo, da bi zato metodološka napaka odbora za pritožbe lahko upravičila razveljavitev izpodbijanih odločb samo, če bi družba Budvar dokazala, da so se zadevni znaki uporabljali v gospodarskem prometu.

56 V zvezi s tem je Splošno sodišče v točki 169 izpodbijane sodbe poudarilo, da iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ne izhaja, da mora stranka, ki ugovarja, dokazati, da se je zadevni znak uporabljal pred prijavo znamke Skupnosti, temveč naj bi se po zgledu zahtev v zvezi s prejšnjimi znamkami lahko kvečjemu zahtevalo, da bi se zadevni znak moral uporabljati pred objavo prijave znamke v *Biltenu znamk Skupnosti*, tako da bi se preprečila uporaba prejšnje pravice izključno zaradi postopka z ugovorom.

57 Splošno sodišče je v točkah od 170 do 172 izpodbijane sodbe proučilo dokumente, ki jih je predložila družba Budvar, in po ugotovitvi, da se nanašajo na uporabo znaka pred objavo zahteve za registracijo zadevne znamke, je v točki 173 iste sodbe ugotovilo, da je s temi dokumenti, odvisno od njihove dokazne vrednosti, mogoče dokazati, da se je zadevni znak „uporabljal“ v gospodarskem prometu.

58 Splošno sodišče je v točki 175 izpodbijane sodbe vsebinsko razsodilo, da se lahko navedba, ki označuje geografski izvor proizvoda, po zgledu znamke uporablja v gospodarskem prometu, ne da bi to hkrati pomenilo, da se zadevna označba uporablja „kot znamka“ in zato izgubi svojo prvotno funkcijo.

59 Poleg tega je Splošno sodišče v točki 176 izpodbijane sodbe menilo, da ni mogoče dvomiti v dokazno vrednost dokumentov, povezanih z brezplačnimi dobavami, saj naj bi te dobave lahko potekale v okviru poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi, to je osvojitve novih trgov.

60 Splošno sodišče je zato v točki 178 izpodbijane sodbe pritrdilo očitku družbe Budvar v zvezi s tem, da se zadevni znak uporablja v gospodarskem prometu, kot je določeno v členu 8(4) Uredbe št. 40/94.

61 Drugič, Splošno sodišče je glede pogoja v zvezi s pomenom zadevnega znaka v točki 179 izpodbijane sodbe opozorilo, da je odbor za pritožbe ugotovil, da dokaz o uporabi tega znaka v Franciji ni zadosten, da bi lahko izkazoval obstoj pravice, ki je več kot zgolj lokalnega pomena.

62 Glede tega je Splošno sodišče v točkah 180 in 181 izpodbijane sodbe razsodilo, da je odbor za pritožbe tudi napačno uporabil pravo, saj se navedeni pogoj nanaša na pomen zadevnega znaka, torej na geografsko območje njegove zaščite, ne pa na obseg njegove uporabe. V zvezi s tem je Splošno sodišče ugotovilo, da so zadevne prejšnje pravice več kot zgolj lokalnega pomena, glede na to, da njihovo varstvo na podlagi Lizbonskega aranžmaja in zadevnih dvostranskih pogodb presega njihovo ozemlje porekla.

63 Splošno sodišče je na podlagi tega v točki 182 ugotovilo, da je prvi očitek drugega dela edinega tožbenega razloga utemeljen.

64 Glede drugega očitka drugega dela edinega tožbenega razloga, ki se nanaša na vprašanje, ali je družba Budvar dokazala, da ji zadevni znaki dajejo pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke v smislu člena 8(4)(b) Uredbe št. 40/94, je Splošno sodišče v točki 185 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je ob upoštevanju člena 74 te uredbe dokazno breme na stranki, ki ugovarja.

65 Glede nacionalnih pravic, na katere se je družba Budvar sklicevala v utemeljitev svojega ugovora in s katerimi je poskušala dokazati obstoj pravice do prepovedi uporabe izraza „BUD“ kot znamke v Franciji ali Avstriji, je Splošno sodišče v točki 192 izpodbijane sodbe razsodilo, prvič, da se odbor za pritožbe za ugotovitev, da družba Budvar ni predložila dokaza, da ji zadevni znak daje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke, ni smel opirati izključno na nekatere sodne odločbe, izdane v državah članicah, saj nobena od teh odločb ni postala pravnomočna.

66 Splošno sodišče je v isti točki 192 dodalo, da bi moral odbor za pritožbe za preizkus, ali je bil navedeni dokaz predložen, upoštevati tudi določbe nacionalnega prava, na

katere se je sklicevala družba Budvar – vključno z Lizbonskim aranžmajem in dvostranskim sporazumom – v zvezi s Francijo zlasti več določb kmetijskega zakonika, zakonika o potrošnji in zakonika o intelektualni lastnini, v zvezi z Avstrijo pa pravno podlago, kot je navedena v pritožbah, ki jih je družba Budvar vložila na podlagi nacionalnega prava, na katero se je sklicevala, to pomeni člen 9 dvostranskega sporazuma in določbe avstrijske zakonodaje v zvezi z znamkami in nelojalno konkurenco.

67 Drugič, v zvezi z Avstrijo je Splošno sodišče v točki 193 izpodbijane sodbe opozorilo, da je odbor za pritožbe navedel, da je bilo s sodbo Oberlandesgericht Wien (Avstrija) z dne 21. aprila 2005 ugotovljeno, da izraz „bud“ ni krajevno ime in da ga češki potrošniki ne razumejo kot oznako za pivo iz mesta Češke Budjejovice, ter da po mnenju navedenega odbora ta sodba temelji na ugotovitvah dejanskega stanja, v zvezi s katerimi naj bi bilo malo verjetno, da bi jih sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, ponovno preizkusilo.

68 Toda Splošno sodišče je v isti točki 193 ugotovilo, da je iz vlog, predloženih v obravnavo, razvidno, da je navedeno sodbo, ki jo je izdalo Oberlandesgericht Wien, Oberster Gerichtshof (Avstrija) dejansko razveljavilo v sodbi z dne 29. novembra 2005, to je pred sprejetjem spornih odločb, ker naj bi bilo ugotovljeno le, da se ime „BUD“ v Češki republiki ne povezuje z nobeno natančno določeno regijo ali krajem, medtem ko naj bi bilo treba preveriti, ali si češki potrošniki to ime v povezavi s pivom razlagajo kot označbo kraja ali regije.

69 V zvezi s tem je Splošno sodišče v tej točki 193 razsodilo, da glede na to, da je družba Budvar v svoji repliki pred odborom za pritožbe predložila kopijo svoje pritožbe, vložene pri Oberster Gerichtshof, bi se odbor za pritožbe lahko pri strankah ali kako drugače pozanimal o izidu postopka pred tem nacionalnim sodiščem.

70 Splošno sodišče je v zvezi s tem v točki 193 izpodbijane sodbe opozorilo, da se mora UUNT po uradni dolžnosti in s sredstvi, ki se mu zdijo za to primerna, pozanimati o nacionalni zakonodaji zadevne države članice, če so take informacije potrebne za presojo pogojev uporabe razloga za zavrnitev registracije in zlasti za presojo pravilnosti predloženih dejstev ali dokazne moči predloženih dokumentov. Splošno sodišče meni, da omejitev dejanske podlage preizkusa UUNT namreč ne izključuje, da ta poleg dejstev, ki so jih izrecno navedle stranke iz postopka z ugovorom, upošteva tudi splošno znana dejstva, to pomeni dejstva, ki jih lahko pozna vsak in jih je mogoče dobiti iz splošno dostopnih virov.

71 Splošno sodišče je v zvezi s Francijo v točki 195 izpodbijane sodbe razsodilo, da v nasprotju z odločitvijo odbora za pritožbe iz člena 8(4)(b) Uredbe št. 40/94 ne izhaja, da mora stranka, ki ugovarja, dokazati, da je dejansko že lahko prepovedala uporabo poznejše znamke, česar družba Budvar ne bi mogla storiti, temveč mora zgolj dokazati, da ima to pravico.

72 Splošno sodišče je v točki 196 izpodbijane sodbe dodalo, da v nasprotju z navedbami odbora za pritožbe označba porekla „bud“, registrirana na podlagi Lizbonskega aranžmaja, ni bila razveljavljena s sodbo Tribunal de grande instance de Strasbourg z dne 30. junija 2004, saj je iz te sodbe jasno razvidno, da so bili v skladu z upoštevnimi določbami tega aranžmaja razveljavljeni samo „učinki“ označbe porekla „bud“ na francoskem ozemlju. Splošno sodišče je tudi opozorilo, da je bila zoper navedeno sodbo vložena pritožba in da ima ta pritožba odložilni učinek.

73 Splošno sodišče je v točki 199 izpodbijane sodbe razsodilo, da je odbor za pritožbe storil napako s tem, da ni upošteval vseh upoštevnih dejanskih in pravnih elementov, da bi ugotovil, ali pravo zadevne države članice na podlagi člena 8(4)(b) Uredbe št. 40/94 daje družbi Budvar pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

74 Splošno sodišče je na podlagi tega v točki 201 izpodbijane sodbe razsodilo, da je drugi del edinega tožbenega razloga torej treba šteti za utemeljen, zato je edini tožbeni razlog sprejelo in tožbi v celoti ugodilo.

75 Splošno sodišče je zato v točki 202 izpodbijane sodbe razveljavilo sporne odločbe.

Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

76 Družba Anheuser-Busch s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo, razen točke 1 izreka;

– dokončno razsodi o sporu tako, da zavrne tožbo, ki je bila vložena na prvi stopnji, ali podredno, zadevo vrne Splošnemu sodišču v ponovno odločanje in

– družbi Budvar naloži plačilo stroškov.

77 Družba Budvar Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo zavrne in

– družbi Anheuser-Busch naloži plačilo stroškov.

78 UUNT Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi in

– družbi Budvar naloži plačilo stroškov.

Pritožba

79 Družba Anheuser-Busch v utemeljitev pritožbe navaja dva pritožbena razloga. Prvi pritožbeni razlog, ki je sestavljen iz treh delov, se nanaša na kršitev člena 8(4) Uredbe št. 40/94. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev določb člena 8(4) v povezavi s členom 74(1) te uredbe.

80 UUNT izjavlja, da podpira pritožbo, in navaja dva pritožbena razloga, ki se nanašata na kršitev členov 8(4) oziroma 74(1) navedene uredbe.

Prvi pritožbeni razlog: kršitev člena 8(4) Uredbe št. 40/94

Prvi del prvega pritožbenega razloga

– Trditve strank

81 Družba Anheuser-Busch s prvim delom svojega prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je presodilo, da odbor za pritožbe ni pristojen za ugotavljanje, ali je družba Budvar dokazala veljavnost prejšnjih pravic, na katere se je sklicevala na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94, čeprav naj bi bilo mogoče o tej veljavnosti resno dvomiti.

82 UUNT naj bi moral v okviru postopka z ugovorom, ki temelji na „pravicah“ v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94, ugotoviti, ali te pravice dejansko obstajajo, ali se uporabljajo in ali se je nanje mogoče sklicevati zoper zahtevo za registracijo zadevne znamke, kar naj bi pravilno ugotovil odbor za pritožbe.

83 Poleg tega naj bi bilo dokazno breme za dokaz, da so ti pogoji izpolnjeni, na stranki, ki ugovarja, kot naj bi bilo potrjeno v členih 43(5) in 45 Uredbe št. 40/94.

84 V obravnavanem primeru naj bi se odbor za pritožbe oprl na več sodnih odločb, ki so pravnomočne v zvezi z Italijansko republiko in Portugalsko republiko, niso pa še pravnomočne v zvezi s Francosko republiko in Republiko Avstrijo, iz katerih naj bi bilo glede prvih dveh zgoraj navedenih držav članic razvidno, da je bila zadevna označba razveljavljena, glede drugih dveh držav članic pa, da zadevne prejšnje pravice ni bilo mogoče uveljavljati.

85 V zvezi z odločbami, izdanimi v teh dveh zadnjenavedenih državah članicah, naj bi družba Anheuser-Busch predložila več dokumentov, iz katerih naj bi bilo razvidno, da zadevnega imena ni mogoče šteti za označbo porekla ali celo geografsko označbo, s čimer naj bi se odpravila domneva o obstoju take prejšnje pravice, ki naj bi izhajala iz njegove registracije. Dalje naj bi morala družba Budvar dokazati obstoj nacionalnih pravic, na katere se je sklicevala. Toda odbor za pritožbe naj bi, potem ko je proučil dokaze, ki jih je predložila družba Budvar, menil, da ta družba takega dokaza ni predložila.

86 Nazadnje družba Anheuser-Busch Splošnemu sodišču očita, da se je oprlo na analogijo med členom 8(4) Uredbe 40/94 in odstavkom 1 tega člena, ki se nanaša na ugovor, ki temelji na prejšnji znamki in v okviru katerega naj bi iz ustaljene sodne prakse Splošnega sodišča izhajalo, da UUNT ne preizkusi veljavnosti prejšnje znamke.

87 Toda taka analogija naj ne bi bila utemeljena. Zadevni določbi naj bi namreč vsebovali neodvisne in različne relativne razloge za zavrnitev. Nacionalna znamka naj bi bila razlog za zavrnitev zgolj zaradi svoje registracije, saj so zakonodaje držav članic o znamki usklajene z Direktivo 89/104. Nasprotno naj to ne bi veljalo v zvezi s „pravicami“ iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94, saj te niso bile predmet nobenega ukrepa usklajevanja.

88 Družba Budvar opozarja, da Uredba št. 40/94 UUNT kot organu Evropske unije ne priznava pristojnosti za registracijo ali izbris nacionalne znamke. Toda kot je navedeno tudi v enajsti uvodni izjavi navedene uredbe, je UUNT mogoče priznati pristojnosti le, če jih izrecno določa sekundarna zakonodaja, in tudi tedaj le, če je to dovoljeno s Pogodbo ES.

89 Splošno sodišče naj torej UUNT upravičeno ne bi priznalo pristojnosti za odločanje o veljavnosti nacionalne znamke, na katero se sklicuje v utemeljitev ugovora. To načelo, potrjeno tudi v peti uvodni izjavi Uredbe št. 40/94, naj bi se v celoti uporabljalo tudi za pravice, na katere se na podlagi člena 8(4) te uredbe sklicuje stranka, ki ugovarja.

– Presoja Sodišča

90 Družba Anheuser-Busch v bistvu trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je razsodilo, da je odbor za pritožbe kršil člen 8(4) Uredbe št. 40/94, ker je menil, da označbe geografskega izvora „Bud“, kot je zaščitena na podlagi Lizbonskega aranžmaja in zadevnih dvostranskih pogodb, ni mogoče opredeliti kot označbo porekla ali celo posredno označbo geografskega izvora in da ugovoru na podlagi navedene določbe ni mogoče ugoditi na podlagi teh prejšnjih pravic, ki so predstavljene kot označba porekla, ki pa naj to dejansko ne bi bila.

91 Glede tega je Splošno sodišče v točkah 87 in 98 izpodbijane sodbe ugotovilo, da na datum sprejetja spornih odločb v sodnih postopkih, ki sta potekala v Franciji in Avstriji in sta se nanašala na veljavnost označbe porekla „bud“, kakor je v Franciji zaščitena

z Lizbonskim aranžmajem, in označbe „bud“, kakor je v Avstriji zaščitena z zadevnima dvostranskima pogodbama, ni bila izdana pravnomočna odločba, zoper katero ni mogoča pritožba.

92 Ker je Splošno sodišče tako ugotovilo, da učinki prejšnjih pravic, na katere se sklicuje, niso bili dokončno razveljavljeni v teh dveh državah članicah, in da so te pravice še vedno veljale ob sprejetju spornih odločb, je na podlagi tega v točkah 90 in 98 izpodbijane sodbe ugotovilo, da bi moral odbor za pritožbe upoštevati prejšnje pravice, na katere se sklicuje, ne da bi smel dvomiti o sami opredelitvi teh pravic.

93 Splošno sodišče s tako razsodbo ni napačno uporabilo prava.

94 Da bi namreč stranka, ki ugovarja, lahko na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 preprečila registracijo znamke Skupnosti, je potrebno in zadostuje, da se je mogoče na datum, ko UUNT preveri, ali so izpolnjeni vsi pogoji za ugovor, sklicevati na obstoj prejšnje pravice, ki ni bila razveljavljena s sodno odločbo, ki je postala pravnomočna.

95 V teh okoliščinah mora UUNT pri odločanju o ugovoru, ki temelji na navedenem členu 8(4), upoštevati odločbe sodišč zadevnih držav članic, ki se nanašajo na veljavnost ali opredelitev prejšnjih uveljavljanih pravic, da bi se prepričal, da te še vedno ustvarjajo učinke, ki jih ta določba zahteva, ne sme pa s svojo presojo nadomestiti presoje pristojnih nacionalnih sodišč, saj mu Uredba št. 40/94 ne priznava te pristojnosti.

96 V obravnavanem primeru je odbor za pritožbe, kot je razsodilo Splošno sodišče, pri odločanju o ugovorih, ki jih je vložila družba Budvar, lahko ugotovil, da prejšnje pravice, na katere se sklicuje na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94, niso bile razveljavljene s pravnomočnimi sodnimi odločbami.

97 Obstoj prejšnjih pravic, na katere se sklicuje družba Budvar, povezanih z imenom „BUD“, bi poleg tega lahko odbor za pritožbe z lahkoto ugotovil na datum, ko je odločal o navedenih ugovorih, saj sta ta obstoj potrjevala registracija tega imena na podlagi Lizbonskega aranžmaja, veljavna zlasti v Franciji, in vpis tega imena na seznam označb, veljavnih v Avstriji, iz dvostranskega dogovora. Kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 58 sklepnih predlogov, obstoj tega vpisa na ta datum zadostuje za dokaz veljavnosti zadevnih prejšnjih pravic za namene postopka pred odborom za pritožbe.

98 Glede vprašanja, ali so prejšnje pravice, na katere se tako sklicuje – in sicer pravice v zvezi z označbo porekla „bud“, kakor je zaščitena na podlagi Lizbonskega aranžmaja z učinkom v Franciji, in v zvezi z istim imenom, kakor je zaščiteno na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb z učinkom v Avstriji – znaki, na katere se je mogoče sklicevati v utemeljitev ugovora na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ob upoštevanju tega, kar je Sodišče razsodilo v sodbi z dne 8. septembra 2009 v zadevi Budejovický Budvar (C-478/07, ZOdl., str. I-7721), v kateri je ugotovilo, da je sistem zaščite, določen z Uredbo Sveta (ES) št. 510/2006 z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 93, str. 12) izčrpen, je treba opozoriti, da to vprašanje ni bilo predmet razprave pred Splošnim sodiščem.

99 Zato je treba prvi del prvega pritožbenega razloga zavrniti.

Drugi in tretji del prvega pritožbenega razloga

– Trditve strank

100 Družba Anheuser-Busch z drugim delom prvega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, prvič, glede obsega in vrste uporabe znaka, da je razsodilo, da je treba pogoj iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94, v skladu s katerim se mora „drugi znak“ v smislu te določbe „uporabljati v gospodarskem prometu“, razumeti tako, da se nanaša na kakršno koli gospodarsko uporabo, tudi omejeno, če ne poteka na izključno zasebnem področju, vključno z uporabo geografske označbe kot znamke in celo uporabo v okviru brezplačnih dobav.

101 Družba Anheuser-Busch trdi, da je odbor za pritožbe upravičeno menil, da je treba zadevni pogoj šteti vsaj za enakovreden pogoju resne uporabe iz členov 15 in 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94, ki se razlaga kot zahteva po dejanski uporabi znaka na trgu za proizvode in storitve, za katere je zaščiten, in njegovem dejanskem gospodarskem izkoriščanju, nasprotno od zgolj notranje ali simbolične uporabe, namenjene le ohranjanju pravic iz znamke, ta resna uporaba pa se mora opravljati v skladu z bistveno funkcijo znamke, ki je potrošniku ali končnemu uporabniku zagotavljati istovetnost porekla proizvodov in storitev.

102 Če se tak pogoj ne bi uporabljal v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94 na podlagi samostojnega pogoja prava Unije o „uporabi v gospodarskem prometu“, bi ta uredba zato, da bi se s prejšnjo znamko Skupnosti lahko preprečila prijava, vložena na podlagi

člena 8(1) navedene uredbe, določala strožje zahteve po uporabi od tistih, ki so določene za prejšnjo pravico, iz odstavka 4 istega člena, medtem ko taka pravica, nasprotno od prava znamk, ni bila predmet nobenega usklajevanja.

103 Splošno sodišče naj, nasprotno od odbora za pritožbe, ne bi upoštevalo namena zakonskega pogoja uporabe. Toda za ugotovitev kršitve na podlagi člena 9(1) Uredbe št. 40/94 bi zahteve o uporabi morale biti milejše kot za ohranitev znamke iz členov 15 in 43(2) in (3) navedene uredbe. Najstrožje zahteve pa naj bi bilo treba uporabljati za nastanek pravice, kot je pravica do ugovora iz člena 8(4) iste uredbe, saj lahko ta pravica upraviči zavrnitev registracije znamke Skupnosti.

104 Družba Anheuser-Busch Splošnemu sodišču očita tudi, da je upoštevalo količinsko izredno omejene brezplačne dobave družbe Budvar v obdobju štirih let. Teh naj ne bi bilo mogoče šteti za resno uporabo glede na sodno prakso v zvezi s tem pogojem uporabe (glej sodbo z dne 15. januarja 2009 v zadevi Silberquelle, C-495/07, ZOdl., str. I-137).

105 Družba Anheuser-Busch Splošnemu sodišču očita tudi, da je menilo, da ni upoštevno, ali se za namene člena 8(4) Uredbe št. 40/94 znak uporablja kot znamka, označba porekla ali kot geografska označba.

106 Tako kot se mora znamka uporabljati v skladu s svojo bistveno funkcijo, da bi se ta uporaba opredelila kot resna, naj bi uporaba označbe porekla ali geografske označbe, na katero se sklicuje kot na prejšnjo pravico na podlagi navedenega člena 8(4), morala biti skladna z bistveno funkcijo teh znakov, in sicer zagotavljanjem geografskega porekla proizvodov in njihovih značilnosti potrošnikom.

107 Družba Budvar nasprotno trdi, da pojem uporabe v gospodarskem prometu v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ne vsebuje nobenega sklicevanja na resno uporabo in ga je treba razumeti kot kakovostno, in ne količinsko merilo, saj ta pojem, kot je naveden tudi v členih 9 in 12 navedene uredbe ter v členih 5 in 6 Direktive 89/104, določa dejavnosti, za katere je znamka zaščitena, v primerjavi z dejavnostmi, za katere ni.

108 Toda v točki 165 izpodbijane sodbe naj bi Splošno sodišče pravilno uporabilo razlago tega pojma uporabe, ki je določena z ustaljeno sodno prakso Sodišča in Splošnega sodišča, in sicer razlago, v skladu s katero mora uporaba zgolj spadati „v okvir poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi, in ne na zasebno področje“. Zaradi pravne varnosti naj bi se enak pojem, vsebovan v različnih določbah, enako razlagal.

109 Prejšnje pravice, ki niso znamke in na katere se nanaša člen 8(4) Uredbe št. 40/94 in s podobnimi besedami člen 4(4)(b) Direktive 89/104, naj bi bile tako različne, da naj ne bi bilo mogoče določiti minimalnih značilnosti, ki jim morajo te pravice ustrezati, da bi se bilo mogoče nanje sklicevati pri ugovoru zoper poznejšo znamko. To naj bi bil razlog, iz katerega za navedene določbe velja dodaten pogoj, in sicer da mora imetnik neregistrirane znamke ali znaka dokazati, da lahko prepove uporabo poznejše znamke na podlagi pravice, na katero se sklicuje.

110 Poleg tega družba Budvar glede brezplačnih dobav piva pod imenom „BUD“ v Francijo trdi, da zgoraj navedene sodbe Silberquelle ni mogoče prenesti na primer, kakršen je obravnavani, ker naj bi se ta sodba nanašala na pogoj, ki ni povezan z uporabo znaka „v gospodarskem prometu“, temveč z „resno uporabo“ v smislu členov 10(1) in 12(1) Direktive 89/104.

111 Družba Budvar v zvezi s trditvijo, da bi moralo Splošno sodišče ugotoviti, ali je omenjena družba dokazala uporabo zadevnega znaka kot označbe porekla ali geografske označbe, in ne kot znamke, meni, da člen 8(4) Uredbe št. 40/94 ne določa takega pogoja za to, da bi se bilo mogoče učinkovito sklicevati na prejšnjo pravico, in na podlagi tega prosi za potrditev točk 174 in 175 izpodbijane sodbe. V vsakem primeru naj bi bilo vprašanje, ali je družba Budvar v obravnavanem primeru ta znak uporabljala kot označbo porekla ali kot znamko, vprašanje dejanskega stanja, ki spada v izključno pristojnost Splošnega sodišča.

112 Družba Anheuser-Busch v okviru drugega dela svojega prvega pritožbenega razloga v zvezi z upoštevnim ozemljem za dokaz uporabe zadevnega znaka v gospodarskem prometu trdi, drugič, da je Splošno sodišče kršilo načelo teritorialnosti in napačno razlagalo člen 8(4) Uredbe št. 40/94 s tem, da je v točki 167 izpodbijane sodbe potrdilo, da je mogoče za ugotavljanje obstoja uporabe v gospodarskem prometu upoštevati dokaze, ki se nanašajo na ozemlja drugih držav članic od tiste, v kateri se na pravico sklicuje na podlagi te določbe.

113 Tak pogoj se lahko nanaša le na uporabo znaka na ozemlju, na katerem se uveljavlja njegova zaščita.

114 To naj bi izhajalo zlasti iz načela teritorialnosti, ki je temeljno načelo pravic intelektualne lastnine. Zato naj bi akti, ki dokazujejo uporabo prejšnjega znaka, morali zadevati zadevna posebej določena sodišča, v obravnavanem primeru sodišča Francoske republike ali Republike Avstrije, in bi se morali proučiti ločeno za vsako od teh sodišč.

115 Če bi veljalo drugače, bi se pravice iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94, ki niso bile predmet uskladitve, obravnavale ugodneje kot pravice, ki so bile predmet uskladitve, saj ni sporno, da je z zadnjenavedenimi mogoče preprečiti prijavo znamke Skupnosti le, če so predmet resne uporabe na ozemlju države članice, v kateri so zaščitene, pri čemer ni mogoče upoštevati uporabe v drugi državi članici.

116 UUNT v zvezi s tem zagovarja enako stališče, in sicer da je upoštevno ozemlje za dokaz uporabe zadevnega znaka v gospodarskem prometu v smislu navedene določbe izključno tisto, na katerem se zaščita uveljavlja, v obravnavanem primeru v Franciji in v Avstriji. To naj bi bilo razvidno iz samega besedila člena 8(4) Uredbe št. 40/94, saj sta v tem besedilu v isti povedi navedena „znak, ki se uporablja v gospodarskem prometu," in „zakon […], ki ta znak ureja".

117 Pravilen pristop naj bi se uporabil v točki 40 sodbe Splošnega sodišča z dne 24. marca 2009 v združenih zadevah Moreira da Fonseca proti UUNT – General Óptica (GENERAL OPTICA) (od T-318/06 do T-321/06, ZOdl., str. II-649), in sicer pristop, v skladu s katerim je upoštevno ozemlje za proučitev obsega izključnih pravic tisto, na katerem se uporablja vsako od pravnih pravil, iz katerih te pravice izvirajo.

118 Družba Budvar nasprotno trdi, da je Splošno sodišče pravilno razsodilo, da v okviru člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ni treba dokazati dejanske uporabe prejšnje pravice na ozemlju države članice, v kateri je ta zaščitena, saj so pravice iz te določbe na tem ozemlju lahko zaščitene, ne da bi bile na njem kadar koli uporabljene.

119 Navedena določba naj ne bi zavezovala niti k dokazovanju resne uporabe zadevnega znaka niti k dokazovanju njegove uporabe na ozemlju, na katerem je zaščiten.

120 Družba Anheuser-Busch v okviru drugega dela svojega prvega pritožbenega razloga glede obdobja, v zvezi s katerim je treba dokazati uporabo prejšnjih pravic, trdi, tretjič, da je Splošno sodišče napačno razlagalo člen 8(4) Uredbe št. 40/94, ker ni upoštevalo datuma vložitve zahtev za registracijo znamke kot upoštevnega datuma, ko mora biti dokazana uporaba v gospodarskem prometu, in ker v točki 169 izpodbijane sodbe ni razsodilo, da zadostuje, da se uporaba dokaže pred datumom objave prijave znamke v *Biltenu znamk Skupnosti*.

121 Družba Anheuser-Busch v zvezi s tem trdi, da morajo biti vsi pogoji za to, da se je mogoče sklicevati na prejšnjo pravico na podlagi enega od relativnih razlogov za zavrnitev, določenih v členu 8 Uredbe št. 40/94, izpolnjeni na datum vložitve zahteve za registracijo, ki je predmet ugovora, vključno – v zvezi z odstavkom 4 tega člena – s pogojem uporabe v gospodarskem prometu. Zato naj bi kateri koli dokaz za tako uporabo moral biti predložen pred vložitvijo zadevne zahteve ali datumom njene prednostne pravice.

122 Taka razlaga naj bi bila v podobnem kontekstu potrjena s sodno prakso, v skladu s katero mora ugled prejšnje znamke, na katerega se na podlagi člena 8(5) Uredbe št. 40/94 sklicuje stranka, ki ugovarja, obstajati na datum vložitve prijave znamke Skupnosti, ki je predmet ugovora, ali na datum prednostne pravice, ki se uveljavlja (glej zlasti sodbo z dne 17. aprila 2008 v zadevi Ferrero Deutschland proti UUNT, C-108/07 P, ZOdl., str. I-61, točka 35), čeprav se ta določba nanaša le na to, da je znamka prejšnja, in to ni zahtevano izrecno tudi za ugled.

123 Ta sodna praksa naj bi temeljila na prednostnem načelu, temeljnem načelu pravic intelektualne lastnine, ki je splošno priznano in priznano tudi v temeljnih pogodbah s področja intelektualne lastnine ter vzpostavlja prednost izključne prejšnje pravice pred pozneje nastalimi pravicami in določa, da je prijavo znamke mogoče izpodbijati le na podlagi prejšnjih pravic.

124 Družba Anheuser-Busch Splošnemu sodišču očita, da je po analogiji nepravilno uporabilo člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94, ker je predhodnost povezovalo z datumom objave prijave znamke v *Biltenu znamk Skupnosti*. To naj bi bilo poleg tega v nasprotju s točko 166 izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče zavrnilo tako uporabo po analogiji.

125 Poleg tega naj bi člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 vseboval izjemno in posebno prednostno pravilo za ohranitev prejšnje znamke, ki ga naj ne bi bilo mogoče uporabljati v povsem drugačnih okoliščinah, kot so tiste iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

126 Nazadnje naj bi bil pojem uporabe znaka, ki je „več kot zgolj lokalnega pomena“, samostojen pogoj prava Unije, ki ga je treba tako kot druge pogoje iz člena 8(4)(a) in (b) Uredbe št. 40/94 in, splošneje, vse pogoje, določene v navedenem členu 8, izpolniti „pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti ali datumom prednostne pravice, ki se zahteva za zahtevo za registracijo znamke Skupnosti“.

127 UUNT tudi meni, da je treba upoštevati datum vložitve zahtev za registracijo znamke kot upoštevni datum, ko mora biti dokazana uporaba v gospodarskem prometu. To načelo naj bi bilo pravilno uporabljeno v točki 44 zgoraj navedene sodbe Moreira da Fonseca proti UUNT – General Óptica (GENERAL OPTICA).

128 Družba Budvar nasprotno trdi, da je treba analizo Splošnega sodišča potrditi.

129 Prvič, sodne prakse Sodišča v zvezi s členom 8(5) Uredbe št. 40/94 naj ne bi bilo mogoče prenesti na odstavek 4 tega člena. Temeljila naj bi na posebnosti znamk z ugledom, saj je zelo verjetno, da je bila tožena stranka seznanjena z ugledom ob vložitvi prijave poznejše znamke. Nasprotno prijava v zvezi z drugimi vrstami ugovorov iz navedenega člena 8 postane javna in jo je mogoče uveljavljati proti tretjim osebam šele z njeno objavo.

130 Drugič, izpodbijana sodba naj glede tega ne bi bila v nasprotju s prednostnim načelom. To načelo, določeno v členu 8(4)(a) Uredbe št. 40/94, naj bi stranki, ki ugovarja, nalagalo izpolnitev dodatnega pogoja, in sicer da dokaže, da je pravica, na katero se sklicuje v utemeljitev ugovora, obstajala pred datumom vložitve prijave znamke. Vendar naj tako načelo stranko, ki ugovarja, ne bi zavezovalo k dokazovanju, da se je ta pravica uporabljala v gospodarskem prometu pred tem datumom.

131 Družba Anheuser-Busch s tretjim delom svojega prvega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče kršilo tudi člen 8(4) Uredbe št. 40/94, ker naj bi v točkah od 179 do 183 napačno razlagalo izraz „ki je več kot zgolj lokalnega pomena“ iz te določbe.

132 Družba Anheuser-Busch zlasti trdi, da je treba „pomen“ znaka v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94 presojati glede na ozemlje, na katerem je znak zaščiten, v obravnavanem primeru ozemlje Francoske republike in Republike Avstrije.

133 Poleg tega naj bi imel znak lahko pomen v smislu navedene določbe le, če se uporablja na trgih držav članic, po pravu katerih je zaščiten. Nasprotno naj znak takega pomena ne bi mogel imeti samo zato, ker je zaščiten na podlagi zakonodaje dveh ali več držav članic.

134 Družba Anheuser-Busch na podlagi tega ugotavlja, da je treba besedno zvezo „ki je več kot zgolj lokalnega pomena“ razlagati kot samostojen pogoj prava Unije, ki ne more biti podrejen nacionalnemu pravu, temveč mora biti razviden iz uporabe zadevnega znaka na trgu držav članic, na ozemlju katerih je zaščiten.

135 UUNT trdi, da Splošno sodišče s tem, da je v točki 180 izpodbijane sodbe „pomen“ znaka povezalo z geografskim obsegom zaščite, priznane z nacionalnim pravom, ni upoštevalo tega, da pomeni pogoj iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94, v skladu s katerim mora biti pomen znaka več kot zgolj lokalen, zahtevo, ki spada v pravo Unije in je ni mogoče presojati na podlagi nacionalnega prava.

136 Splošno sodišče naj bi napačno uporabilo pravo s tem, da je v točki 181 izpodbijane sodbe razsodilo, da so prejšnje pravice več kot zgolj lokalnega pomena v smislu navedenega člena 8(4) samo zato, ker njihovo varstvo presega njihovo ozemlje porekla.

137 Toda UUNT meni, da je merilo „pomena“ namenjeno dejanski omejitvi vseh potencialnih znakov, ki niso znamke, na katere se je mogoče sklicevati pri izpodbijanju možnosti registracije znamke Skupnosti. Zato naj bi se ta pojem lahko nanašal le na gospodarski pomen in geografski obseg „uporabe v gospodarskem prometu“.

138 UUNT se v zvezi s tem sklicuje na točke od 36 do 39 zgoraj navedene sodbe Moreira da Fonseca proti UUNT – General Óptica (GENERAL OPTICA), v kateri naj bi se uporabila zadnjenavedena razlaga.

139 Družba Budvar nasprotno trdi, da se izraz „ki je več kot zgolj lokalnega pomena“ v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94 nanaša na geografski obseg zaščite zadevnega znaka, in sicer na ozemlje, na katerem lahko stranka, ki ugovarja, uveljavlja svojo prejšnjo pravico, v obravnavanem primeru na francosko in avstrijsko ozemlje, na katerih so pravice, na katere se sklicuje, zaščitene na podlagi Lizbonskega aranžmaja oziroma zadevnih dvostranskih pogodb.

140 Navedeni izraz naj bi se torej nanašal na ozemlje, na katerem je znak zaščiten, in ne na ozemlje, na katerem se uporablja. Nasprotna razlaga naj bi bila v nasprotju z besedilom člena 8(4) Uredbe št. 40/94 in naj bi poleg tega stranki, ki ugovarja, nalagala dodaten pogoj, ki pa naj ne bi bil v skladu s členom 107 te uredbe, ki za merilo uporabe prejšnje pravice določa ozemlje, na katerem je ta pravica zaščitena, in ne ozemlje, na katerem se uporablja.

– Presoja Sodišča

141 Družba Anheuser-Busch z drugim in tretjim delom svojega prvega pritožbenega razloga, ki ju je treba obravnavati skupaj, Splošnemu sodišču očita, da je kršilo člen 8(4) Uredbe št. 40/94, ker naj bi uporabilo napačno razlago pogoja, da se mora prejšnja pravica, na katero se sklicuje v utemeljitev ugovora, nanašati na „znak, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena“.

142 V zvezi s prvo točko, ki se nanaša na vprašanje, ali je treba besedno zvezo „ki se uporablja v gospodarskem prometu“ razlagati tako, da se – kot je razsodilo Splošno sodišče – nanaša na uporabo prejšnje pravice, ki spada v okvir poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi, in ne na zasebno področje, ali tako, da se nanaša na resno uporabo, po analogiji z uporabo, ki jo člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 določa za prejšnje znamke, na katere se sklicuje v utemeljitev ugovora, v izpodbijani sodbi pravo ni napačno uporabljeno.

143 Člen 8(4) Uredbe št. 40/94 se namreč ne nanaša na „resno“ uporabo znaka, navedenega v utemeljitev ugovora, in iz ničesar v besedilu člena 43(2) in (3) navedene uredbe ni razvidno, da se zahteva dokaz o resni uporabi takega znaka.

144 Poleg tega, čeprav besedne zveze „ki se uporablja v gospodarskem prometu“ iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 ni treba nujno razlagati tako kot v okviru člena 9(1) te uredbe ali členov 5(1) in 6(1) Direktive 89/104, ker je treba upoštevati cilje teh določb, pa razlaga te besedne zveze, kot da ta v bistvu pomeni, da se mora znak zgolj uporabljati v poslovne namene, ustreza običajnemu razumevanju te besedne zveze.

145 Splošno sodišče je v točki 166 izpodbijane sodbe tudi pravilno razsodilo, da če bi zahteva po resni uporabi veljala za znake iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 pod enakimi pogoji kot za tiste iz člena 43(2) in (3) te uredbe, bi se s tako razlago za te znake uporabljali pogoji, ki veljajo za ugovore, ki temeljijo na prejšnjih znamkah, in da mora, drugače kot pri teh ugovorih, stranka, ki ugovarja, v okviru navedenega člena 8(4)

dokazati tudi, da ji je z zadevnim znakom na podlagi zakonodaje zadevne države članice priznana pravica, da prepove uporabo poznejše znamke.

146 Poleg tega bi bila uporaba pogoja o resni uporabi, določenega za prejšnje znamke, po analogiji za prejšnje pravice iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 tudi v nasprotju z načeloma samostojno naravo tega relativnega razloga za zavrnitev, ki se, kot je poudaril generalni pravobranilec v točkah od 69 do 71 sklepnih predlogov, odraža s posebnimi pogoji in jo je treba tudi pojmovati glede na veliko heterogenost prejšnjih pravic, ki bi lahko bile zajete s takim razlogom.

147 Drugič, niti glede vprašanja, ali besedna zveza „ki se uporablja v gospodarskem prometu“ pomeni tudi, da mora biti uporaba geografske označbe, na katero se sklicuje na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94, skladna z bistveno funkcijo takega znaka, in sicer zagotavljanjem geografskega porekla proizvodov in njihovih značilnosti potrošnikom, medtem ko naj bi se znak, na katerega se sklicuje, uporabljal kot znamka, Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava.

148 Splošno sodišče je v točki 175 izpodbijane sodbe razsodilo, da za uporabo člena 8(4) Uredbe št. 40/94 zadostuje ugotovitev, da se znak, na katerega se sklicuje v utemeljitev ugovora, uporablja v gospodarskem prometu in da dejstvo, da je ta znak enak znamki, hkrati ne pomeni, da se ne uporablja v gospodarskem prometu.

149 Glede funkcije, h kateri mora uporaba znaka stremeti, se mora znak uporabljati kot razlikovalni element v tem smislu, da mora označevati gospodarsko dejavnost, ki jo njegov imetnik opravlja, kar v obravnavanem primeru ni sporno.

150 Splošno sodišče je v navedeni točki 175 zlasti dodalo, da pred njim ni bil jasno opredeljen razlog, iz katerega se je znak „BUD“ uporabljal „kot znamka“, in da iz ničesar ni razvidno, da bi se navedba na zadevnih proizvodih nanašala bolj na trgovski izvor kot na geografsko poreklo proizvoda.

151 Iz tega je razvidno, da je mogoče očitek zgolj zavrniti, saj Splošno sodišče v zvezi s tem nikakor ni napačno uporabilo prava, in da poleg tega Sodišče na pritožbeni stopnji ni pristojno za nadzor presoje dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče, saj sicer družba Anheuser-Busch pred Sodiščem ne zatrjuje nobenega izkrivljanja dejanskega stanja.

152 Tretjič, Splošno sodišče je lahko v točki 176 izpodbijane sodbe v nasprotju z navedbami družbe Anheuser-Busch upravičeno ugotovilo, da je brezplačne dobave mogoče upoštevati za preizkus pogoja uporabe prejšnje pravice, na katero se sklicuje, v gospodarskem prometu, saj so te dobave lahko potekale v okviru poslovne dejavnosti zaradi pridobivanja gospodarske koristi, in sicer osvojitve novih trgov.

153 Pred proučitvijo drugih očitkov, ki jih v okviru drugega dela svojega prvega pritožbenega razloga navaja družba Anheuser-Busch in ki jih v okviru svojega prvega pritožbenega razloga navaja UUNT v zvezi z upoštevnima obdobjem in ozemljem za presojo pogoja o uporabi v gospodarskem prometu, je treba najprej analizirati tretji del prvega pritožbenega razloga, na katerega se sklicuje družba Anheuser-Busch, in prvi pritožbeni razlog UUNT v delu, v katerem se nanašata na zahtevo, da je pomen znaka, na katerega se sklicuje, več kot zgolj lokalen, kar je preostali pogoj, določen v členu 8(4) Uredbe št. 40/94.

154 Splošno sodišče je v točki 180 izpodbijane sodbe razsodilo, prvič, da je iz samega besedila člena 8(4) Uredbe št. 40/94 razvidno, da se ta določba nanaša na pomen zadevnega znaka, in ne na obseg njegove uporabe, in drugič, da je treba pomen tega znaka razumeti kot geografski obseg njegovega varstva, ki ne sme biti zgolj lokalno.

155 V tej točki je v izpodbijani sodbi pravo napačno uporabljeno.

156 Znak, ki je zaščiten zgolj v lokalnem geografskem obsegu, je treba nesporno šteti za zgolj znak lokalnega pomena. Vendar to ne pomeni, da je pogoj iz navedenega člena 8(4) v vsakem primeru izpolnjen samo zato, ker je zadevni znak zaščiten na ozemlju, ki ga ni mogoče šteti za zgolj lokalno, v obravnavanem primeru zato, ker ozemlje, na katerem je znak zaščiten, presega ozemlje njegovega porekla.

157 Skupni cilj obeh pogojev iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 je namreč omejevanje sporov v zvezi z znaki s preprečevanjem tega, da bi utegnila prejšnja pravica, ki ni dovolj prepoznavna, to pomeni pomembna in znatna v gospodarskem prometu, ovirati registracijo nove znamke Skupnosti. Taka možnost ugovora mora biti omejena na znake, ki so učinkovito in dejansko prisotni na svojem upoštevnem trgu.

158 Zato pomen znaka ne more biti odvisen zgolj od geografskega obsega njegovega varstva, saj če bi bilo tako, bi lahko znak, ki ni zaščiten zgolj v lokalnem obsegu, samo zato oviral registracijo znamke Skupnosti, in to tudi če bi se v gospodarskem prometu uporabljal le marginalno.

159 Iz tega je razvidno, da se mora znak, na katerega se sklicuje v utemeljitev ugovora, zato da bi oviral registracijo novega znaka, učinkovito uporabljati v gospodarskem prometu v dovolj znatnem obsegu in imeti geografski obseg, ki je več kot zgolj lokalen, kar pomeni, da se ta znak, kadar je mogoče šteti, da ozemlje, na katerem je zaščiten, ni zgolj lokalno, uporablja na velikem delu tega ozemlja.

160 Za ugotovitev, ali je tako, je treba upoštevati trajanje in intenzivnost uporabe tega znaka kot razlikovalnega elementa za njegove naslovnike, ki so tako kupci in potrošniki kot dobavitelji in konkurenti. Glede tega so upoštevne zlasti vrste uporabe znaka v oglasih in trgovski korespondenci.

161 Ker je treba, kot je navedeno v točki 159 te sodbe, proučiti uporabo zadevnega znaka v gospodarskem prometu na delu ozemlja, na katerem je ta znak zaščiten in ki ni povsem lokalen, je Splošno sodišče prav tako napačno uporabilo pravo – kot trdita tako družba Anheuser-Busch v okviru svojega prvega pritožbenega razloga kot UUNT v okviru svojega prvega pritožbenega razloga – ker je v točki 167 izpodbijane sodbe razsodilo, da člen 8(4) Uredbe št. 40/94 ne zahteva, da se mora znak uporabljati na ozemlju, na katerem je zaščiten, in da lahko uporaba na drugem ozemlju od tistega, na katerem je zaščiten, zadostuje, tudi če se znak nikakor ni uporabljal na ozemlju, na katerem je zaščiten.

162 Le na ozemlju, na katerem je znak zaščiten, bodisi na celoti ali zgolj delu tega ozemlja, namreč pravo, ki se uporabi, temu znaku priznava izključne pravice, ki bi lahko posegale v znamko Skupnosti.

163 Poleg tega je treba pogoj o uporabi v gospodarskem prometu presojati ločeno za vsako od ozemelj, na katerih je varovana pravica, na katero se sklicuje v utemeljitev ugovora. O pomenu znaka tako v obravnavanem primeru ni mogoče sklepati na podlagi kumulativne presoje uporabe znaka na dveh upoštevnih ozemljih, in sicer na avstrijskem ozemlju glede zaščite na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb in na francoskem ozemlju glede zaščite na podlagi Lizbonskega aranžmaja.

164 Prav tako je Splošno sodišče, kot trdita družba Anheuser-Busch in UUNT, s tem, da je v točki 169 izpodbijane sodbe razsodilo, da je treba uporabo zadevnega znaka v gospodarskem prometu dokazati samo pred objavo zahteve za registracijo znamke, in ne najpozneje do datuma vložitve te zahteve, v svoji sodbi napačno uporabilo pravo.

165 Glede tega vsebuje izpodbijana sodba vsaj eno neskladje, saj se Splošno sodišče v navedeni točki 169 po analogiji sklicuje na zahteve, ki veljajo za prejšnje znamke, na katere se sklicuje v utemeljitev ugovora, medtem ko je v točki 166 iste sodbe Splošno sodišče upravičeno zavrnilo – kot je navedeno v točki 142 te sodbe – uporabo pogoja resne uporabe, ki velja za prejšnje znamke, po analogiji za prejšnje pravice, na katere se sklicuje na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

166 Poleg tega je treba, kot poudarja generalni pravobranilec v točki 120 sklepnih predlogov, za pogoj uporabe znaka v gospodarskem prometu, na katerega se sklicuje v utemeljitev ugovora, uporabiti tako časovno merilo, kot je izrecno določeno v členu 8(4)(a) Uredbe št. 40/94 za pridobitev pravice do navedenega znaka, in sicer merilo datuma vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti.

167 Zlasti glede na dolgo obdobje, ki lahko preteče med vložitvijo zahteve za registracijo in njeno objavo, je namreč uporaba tega merila najprimernejša za zagotovitev, da je uporaba zadevnega znaka, na katero se sklicuje, dejanska uporaba, in ne praksa, namenjena zgolj preprečitvi registracije nove znamke.

168 Poleg tega uporaba zadevnega znaka, ki se izvaja izključno ali večinoma v obdobju med vložitvijo zahteve za registracijo znamke Skupnosti in objavo te zahteve, na splošno ne bo zadostovala za ugotovitev, da je bil ta znak predmet uporabe v gospodarskem prometu, in dokaz, da je zadostnega pomena.

169 Iz navedenega je razvidno, da če je treba očitke družbe Anheuser-Busch o pojmih resne uporabe, uporabe v gospodarskem prometu in brezplačnih dobav zavrniti, so drugi in tretji del prvega pritožbenega razloga te družbe in prvi pritožbeni razlog UUNT utemeljeni, saj je v izpodbijani sodbi pravo napačno uporabljeno pri presoji pogojev, določenih v členu 8(4) Uredbe št. 40/94. Splošno sodišče je namreč napačno ugotovilo, najprej, da je treba pomen navedenega znaka, ki mora biti več kot zgolj lokalen, presojati izključno glede na obseg ozemlja, na katerem je zadevni znak zaščiten, ne da bi se upoštevala njegova uporaba na tem ozemlju, dalje, da upoštevno ozemlje za presojo uporabe tega znaka ni nujno ozemlje, na katerem je zaščiten, in nazadnje, da ni nujno, da se ta znak uporablja pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti.

Drugi pritožbeni razlog: kršitev določb člena 8(4) v povezavi z določbami člena 74(1) Uredbe št. 40/94

– Trditve strank

170 Družba Anheuser-Busch s svojim drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je kršilo določbe člena 8(4) v povezavi z določbami člena 74(1) Uredbe št. 40/94, ker je v točki 199 izpodbijane sodbe razsodilo, da je odbor za pritožbe storil napako, ker ni upošteval vseh elementov dejanskega stanja in pravnih elementov, upoštevnih za ugotovitev, ali pravo zadevne države članice, na katero se sklicuje na podlagi navedenega člena 8(4), družbi Budvar podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

171 Družba Anheuser-Busch Splošnemu sodišču očita, da je kršilo člen 74(1) Uredbe št. 40/94 s tem, da je v točki 193 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je odbor za pritožbe zavezovala obveznost, da se po uradni dolžnosti na način, ki se mu zdi primeren, seznani z nacionalnim pravom, vključno s sodno prakso sodišč zadevne države članice, saj naj bi bilo to pravo mogoče šteti za splošno znano ali vsem dostopno dejstvo, in da bi se Splošno sodišče razen z dokazi, ki so jih v zvezi s tem predložile stranke, moralo prek teh strank ali kako drugače seznaniti z izidom postopkov, ki so potekali pred navedenimi sodišči.

172 Splošno sodišče naj bi s to odločitvijo poseglo v načelo enakosti orožij v delu, v katerem njegovo stališče pomeni, da mora vlagatelj zahteve za registracijo znamke Skupnosti že ob sami trditvi stranke, ki ugovarja in se na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 sklicuje na nacionalno pravo, raziskati nacionalna pravo in sodno prakso.

173 Zlasti naj bi bila izpodbijana sodba glede tega v nasprotju z načelom iz člena 74 Uredbe št. 40/94, v skladu s katerim je dokazno breme v okviru ugovora, ki temelji na členu 8(4) te uredbe, na stranki, ki ugovarja, in to zlasti pri ugovoru, s katerim se dokazuje, da zadevni znak tej stranki, ki ugovarja, daje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

174 Iz navedenega člena 74(1) naj bi bilo razvidno, da je preizkus UUNT v postopku z ugovorom omejen na dejstva, ki so jih navedle stranke, in da se UUNT s takimi dejstvi ni treba seznaniti po uradni dolžnosti.

175 Toda nacionalno pravo, vključno s sodno prakso sodišč zadevne države članice, v obravnavanem primeru sodno prakso, povezano z vprašanjem, ali je geografska označba upravičena do sodnega varstva, naj bi pomenilo elemente dejanskega stanja, ki jih ni mogoče opredeliti kot splošno znana dejstva, glede katerih naj bi UUNT po uradni dolžnosti moral opraviti preiskavo.

176 Družba Anheuser-Busch trdi, da je Splošno sodišče v točki 195 izpodbijane sodbe uporabilo napačno merilo za presojo, ali je stranka, ki ugovarja, zadostno dokazala, da znak, na katerega se sklicuje, imetniku tega znaka daje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke, to je dokaz abstraktnega obstoja nacionalnih določb, na katerih lahko temelji pravica, s katero je mogoče preprečiti uporabo poznejšega znaka.

177 Odbor za pritožbe je po mnenju družbe Anheuser-Busch v okoliščinah, kakršne so te v obravnavanem primeru, pristojen, da na podlagi številnih dokazov, ki jih je ta družba predložila in iz katerih naj bi bilo razvidno, da zadevni znak ni upravičen do sodnega varstva niti v Franciji niti v Avstriji, odloči, da družba Budvar v nasprotju z načelom, da je dokazno breme na stranki, ki ugovarja, ni predložila dokaza, da je imela pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke. Taka odločba naj poleg tega

stranki, ki ugovarja, ne bi škodovala, saj bi ta znamko takoj po njeni registraciji lahko še vedno izpodbijala s postopkom za ugotovitev ničnosti.

178 UUNT s svojim drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je kršilo člen 74(1) Uredbe št. 40/94. V točki 193 izpodbijane sodbe naj bi bilo v zvezi s tem pravo napačno uporabljeno.

179 UUNT poudarja, da je Splošno sodišče v svoji sodni praksi pred izpodbijano sodbo štelo, da nacionalne sodne odločbe niso „splošno znana dejstva“, ki jih UUNT lahko prouči po uradni dolžnosti.

180 UUNT meni, da nacionalne sodne odločbe v posebnem kontekstu člena 8(4) Uredbe št. 40/94 pomenijo elemente, ki lahko dokazujejo „obseg varstva te pravice“ v smislu pravila 19(2)(d) Uredbe št. 2868/95, ta dokaz pa mora v skladu s tem pravilom predložiti stranka, ki ugovarja.

181 Če prijavitelj znamke Skupnosti predloži, kot je to storila družba Anheuser-Busch, nacionalne sodne odločbe, iz katerih je razvidno, da ugovoru zoper poznejšo znamko na podlagi pravic, na katere se sklicuje na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94, ni bilo ugodeno, naj bi torej stranka, ki ugovarja, morala predložiti nasproten dokaz o tem, da so bile te odločbe razveljavljene, da bi dokazala dejanski obseg zaščite pravic, na katere se sklicuje.

182 UUNT trdi, da Splošno sodišče v takem položaju od njega ne more zahtevati, naj po uradni dolžnosti prouči ta dokaz, kot je to storilo v točki 193 izpodbijane sodbe, ne da bi porušilo ravnotežje procesnih obveznosti in pravic med strankama, kot ga določa člen 76(1) Uredbe št. 40/94.

183 Družba Budvar meni, da Splošno sodišče ni kršilo členov 8(4)(b) in 74(1) Uredbe št. 40/94 s tem, da je UUNT naložilo obveznost, da se po uradni dolžnosti seznani z nacionalnim pravom zadevne države članice.

184 Taka obveznost naj bi bila zmerna in naj bi bila poleg tega v skladu s členom 76(1) Uredbe št. 40/94, ki UUNT priznava pravico do sprejetja nekaterih preiskovalnih ukrepov.

185 Družba Budvar trdi tudi, da je analiza družbe Anheuser-Busch v okviru njenega drugega pritožbenega razloga dejansko povezana s prvim pritožbenim razlogom, ki ga ta družba navaja, in sicer da je UUNT pristojen za presojo veljavnosti prejšnjih pravic, na katere se sklicuje v utemeljitev ugovora. Iz enakih razlogov, kot se navajajo v odgovor na prvi pritožbeni razlog, družba Budvar meni, da je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti.

– Presoja Sodišča

186 Družba Anheuser-Busch in UUNT z njunim drugim pritožbenim razlogom, ki se nanaša na točke od 184 do 199 izpodbijane sodbe, trdita, da je Splošno sodišče napačno razsodilo, da je odbor za pritožbe napačno uporabil pravo s tem, da ni upošteval vseh upoštevnih elementov dejanskega stanja in pravnih elementov za ugotovitev, ali v skladu s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 pravo zadevne države članice družbi Budvar podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

187 Ta pritožbeni razlog je usmerjen zlasti zoper točko 193 izpodbijane sodbe v delu, v katerem naj bi Splošno sodišče v tej točki napačno razsodilo, da se je moral v obravnavanem primeru odbor za pritožbe po uradni dolžnosti seznaniti z izidom sodnega postopka, ki ga je družba Budvar pred Oberster Gerichtshof, zadnjestopenjskim sodiščem v Avstriji, sprožila zoper sodbo, iz katere je izhajalo, da družba Budvar ni smela prepovedati uporabe poznejše znamke na podlagi označbe „Bud“, kakor je zaščitena na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb.

188 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 8(4)(b) navedene uredbe določa pogoj, da mora v skladu z zakonom države članice, ki ta znak ureja, ta znak imetniku podeljevati pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

189 Poleg tega je v skladu s členom 74(1) Uredbe št. 40/94 dokazno breme za dokaz izpolnitve tega pogoja na stranki, ki ugovarja pred UUNT.

190 V teh okoliščinah je Splošno sodišče v zvezi s prejšnjimi pravicami, na katere se sklicuje v obravnavanem primeru, v točki 187 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da je treba upoštevati zlasti nacionalno zakonodajo, ki se navaja v utemeljitev ugovora, in sodne odločbe, izdane v zadevni državi članici, in da mora na podlagi tega stranka, ki ugovarja, dokazati, da zadevni znak spada na področje uporabe prava navedene države članice in da omogoča prepoved uporabe poznejše znamke.

191 Iz tega je razvidno, da je v nasprotju z navedbami družbe Anheuser-Busch v okviru njenega drugega pritožbenega razloga Splošno sodišče v točki 195 izpodbijane sodbe pravilno razsodilo, da mora stranka, ki ugovarja, dokazati samo to, da je upravičena do prepovedi uporabe poznejše znamke, in da od nje ni mogoče zahtevati, da dokaže, da se je ta pravica uveljavljala, tako da je stranka, ki ugovarja, dejansko lahko prepovedala tako uporabo.

192 V zvezi s tem torej drugi pritožbeni razlog, ki ga družba Anheuser-Busch navaja v utemeljitev pritožbe, ni utemeljen.

193 Iz tega je razvidno tudi, da je Splošno sodišče v točki 195 izpodbijane sodbe v zvezi zaščito označbe porekla „bud“, registrirane na podlagi Lizbonskega aranžmaja, v Franciji pravilno razsodilo, da se odbor za pritožbe ni smel opirati na to, da naj bi bilo iz sodne odločbe, izdane v tej državi članici, razvidno, da družbi Budvar še ni uspelo, da bi distributerju družbe Anheuser-Busch preprečila prodajo piva v Franciji pod znamko BUD, za ugotovitev, da družba Budvar ni dokazala izpolnitve pogoja v zvezi s pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke na podlagi znaka, na katerega se sklicuje.

194 Zgolj ta razlog je zadostoval za ugotovitev, da so v zvezi s tem sporne odločbe glede zadevne prejšnje pravice, zaščitene na podlagi Lizbonskega aranžmaja, neveljavne.

195 Poleg tega je Splošno sodišče v točki 192 izpodbijane sodbe poudarilo, da je odbor za pritožbe izključno na podlagi sodnih odločb, izdanih v Franciji in Avstriji, sklepal, da družba Budvar ni dokazala, da ji zadevni znak daje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

196 Toda ker je Splošno sodišče ugotovilo, da nobena od navedenih odločb ni postala pravnomočna, je v isti točki 192 presodilo, da se odbor za pritožbe za svojo ugotovitev ni mogel opreti izključno na te odločbe in da bi moral upoštevati tudi določbe nacionalnega prava, na katere se je v okviru postopka z ugovorom sklicevala družba Budvar, da bi proučil, ali je imela družba Budvar v skladu s temi določbami pravico do prepovedi poznejše znamke na podlagi znaka, na katerega se sklicuje.

197 Splošno sodišče je v zvezi s tem pravilno ugotovilo, da je bilo v spornih odločbah pravo napačno uporabljeno.

198 Glede tega je treba ugotoviti, kot je Splošno sodišče poudarilo v točkah 192 in 193 izpodbijane sodbe, da čeprav je odbor za pritožbe vedel, da sodne odločbe, na katere se je sklicevala družba Anheuser-Busch, niso bile pravnomočne, saj so bile predmet pritožbe pred višjestopenjskim nacionalnim sodiščem, je vseeno izključno na podlagi teh odločb odločil, da ni izpolnjen pogoj iz člena 8(4)(b) Uredbe št. 40/94, ker naj bi, prvič, sodba, izdana v Avstriji, temeljila na ugotovitvah dejanskega stanja, v zvezi s katerimi naj bi bilo „malo verjetno“, da bi jih sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, ponovno preizkusilo, in drugič, ker naj bi bilo iz sodbe francoskega sodišča razvidno, da družbi Budvar „še ni uspelo, da bi distributerju družbe Anheuser-Busch preprečila prodajo piva pod znamko BUD v Franciji“.

199 Iz spornih odločb je tako razvidno, da se je odbor za pritožbe oprl na napačne razloge pri odločitvi, da družba Budvar ni dokazala, da je pogoj iz člena 8(4)(b) Uredbe št. 40/94 izpolnjen.

200 Prvič, glede odločbe, ki jo je izdalo francosko sodišče, je že v točki 193 te sodbe navedeno, da razlog, na katerega se je oprl odbor za pritožbe, temelji na zahtevi, ki ne izhaja iz navedene določbe, in da so zaradi uporabe tega razloga sporne odločbe nezakonite.

201 Drugič, glede odločbe, ki jo je izdalo avstrijsko sodišče, bi moral odbor za pritožbe, če je menil, da ta odločba ne zadostuje za ugotovitev, da je pogoj iz člena 8(4)(b) Uredbe št. 40/94 izpolnjen, to nezadostnost ugotoviti, da bi lahko na podlagi tega sklepal, da

ker družba Budvar pred UUNT ni predložila sodbe Oberster Gerichtshof, iz katere bi bilo razvidno, da je ta družba imela pravico do prepovedi poznejše znamke, ta družba v nasprotju z zahtevami iz člena 74(1) navedene uredbe ni dokazala, da je bil navedeni pogoj izpolnjen.

202 Vendar je treba ugotoviti, kot je to storilo Splošno sodišče v točkah 192 in 193 izpodbijane sodbe, da je odbor za pritožbe ravnal povsem drugače.

203 Ni namreč sporno, da je ta izključno na podlagi odločbe avstrijskega sodišča, na katero se je sklicevala družba Anheuser-Busch, sklepal, da družba Budvar ni imela pravice prepovedati uporabe poznejše znamke, ker naj bi ta odločba temeljila na ugotovitvah dejanskega stanja, v zvezi s katerimi naj bi bilo „malo verjetno“, da bi jih sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, ponovno preizkusilo.

204 Toda tako kot odbor za pritožbe v obravnavanem primeru s svojo presojo v zvezi z veljavnostjo prejšnjih pravic, na katere se sklicuje na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94, ne sme nadomestiti presoje pristojnih nacionalnih sodišč, kot je navedeno že v točki 95 te sodbe, prav tako ne sme takoj izključiti vpliva prihodnje sodbe Oberster Gerichtshof na vprašanje, ali je bil izpolnjen pogoj iz člena 8(4)(b) navedene sodbe, potem ko ga je družba Budvar obvestila, da je pri tem nacionalnem sodišču vložila pritožbo zoper odločbo, na katero se sklicuje, saj je bil tak vpliv izključen na podlagi lastne presoje tega odbora glede verjetnosti ponovnega preizkusa te odločbe.

205 Ker ni sporno – kot je ugotovljeno v točki 96 te sodbe v okviru preizkusa prvega pritožbenega razloga, ki ga navaja družba Anheuser-Busch in ki je tesno povezan z njenim drugim pritožbenim razlogom, kot je pravilno trdila družba Budvar – da prejšnja pravica, na katero se zadnjenavedena družba sklicuje na podlagi zadevnih dvostranskih pogodb z učinkom v Avstriji, ni bila razveljavljena s pravnomočno sodno odločbo, zoper katero ni mogoča pritožba, na datum, ko je odbor za pritožbe sprejel sporne odločbe, ta odbor ni smel izključno na podlagi sodne odločbe, ki še ni pravnomočna in je predmet pritožbe, ugotoviti, da družba Budvar ni imela pravice prepovedati uporabe znamke Bud na podlagi navedene prejšnje pravice.

206 Na podlagi take sodne odločbe je bilo namreč mogoče ugotoviti le, da je bila zadevna prejšnja pravica nedvomno predmet spora, vendar je še vedno obstajala.

207 Ker je ta prejšnja pravica dalje obstajala, bi bilo treba zaradi vprašanja, ali je stranki, ki ugovarja, dajala pravico do prepovedi poznejše znamke v smislu člena 8(4)(b) Uredbe št. 40/94, proučiti, kot je navedeno v točki 190 te sodbe, ali je ta stranka, ki ugovarja, dokazala, da zadevni znak spada na področje uporabe prava države članice, na katero se sklicuje, in ali je ta prejšnja pravica omogočala prepoved uporabe poznejše znamke.

208 Toda v zvezi s tem je Splošno sodišče v točki 192 izpodbijane sodbe navedlo, da se družba Budvar pred odborom za pritožbe ni sklicevala zgolj na določbe zadevnih dvostranskih pogodb, temveč se je sklicevala tudi na določbe avstrijskega prava, na katerem bi lahko po mnenju te stranke, ki ugovarja, temeljila njena pravica do prepovedi poznejše znamke Bud. Vendar odbor za pritožbe, kot je ugotovilo Splošno sodišče v isti točki 192, ni upošteval teh določb niti ni navedel elementov, ki bi lahko vzbudili dvom o uporabi teh določb v obravnavanem primeru.

209 S preudarki, kakršni so navedeni v točkah 192 in 195 izpodbijane sodbe, je mogoče upravičiti ugotovitev Splošnega sodišča iz točke 199 izpodbijane sodbe, v skladu s katero je odbor za pritožbe storil napako, ker ni upošteval vseh elementov dejanskega stanja in pravnih elementov, upoštevnih za ugotovitev, ali pravo zadevne države članice v skladu s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 družbi Budvar podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše znamke.

210 Iz tega je razvidno, da čeprav je Splošno sodišče v točki 193 izpodbijane sodbe dodalo, v bistvu, da dolžnost UUNT, da se po uradni dolžnosti seznani s splošno znanimi dejstvi, vključno z nacionalnim pravom zadevne države članice, pomeni, da bi se odbor za pritožbe „lahko“ pri drugih strankah ali kako drugače pozanimal o izidu postopka pred Oberster Gerichtshof, pa ta razlog, če sploh vključuje resnično dolžnost odbora za pritožbe, da se po uradni dolžnost seznani s takim postopkom, in je tako posledica napačne uporabe prava, kot trdita družba Anheuser-Busch in UUNT, ne omaja ugotovitve Splošnega sodišča o nezakonitosti spornih odločb v delu, v katerem se nanašata na preizkus pogoja iz člena 8(4)(b) Uredbe št. 40/94.

211 V skladu z ustaljeno sodno prakso očitki, ki so usmerjeni zoper dodatne razloge iz odločbe Splošnega sodišča, ne morejo povzročiti razveljavitve te odločbe in so torej brezpredmetni (glej zlasti sodbo z dne 28. junija 2005 v združenih zadevah Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, ZOdl., str. I-5425, točka 148).

212 Toda vprašanje, ali bi se moral odbor za pritožbe po uradni dolžnosti seznaniti z izidom zadevnega sodnega postopka, je Splošno sodišče proučilo za dodatno pojasnitev, saj je v obravnavanem primeru, kot je opozorjeno v točki 204 te sodbe, potrdilo, da je odbor za pritožbe na podlagi lastne presoje verjetnosti ponovnega preizkusa zadevne

sodne odločbe menilo, da se s tem ni treba seznaniti in da ima na voljo vse potrebne informacije, da preveri, ali je bil pogoj iz člena 8(4)(b) Uredbe št. 40/94 izpolnjen, in da v obravnavanem primeru ugotovi, da ni bilo tako.

213 Iz tega je razvidno, da je drugi pritožbeni razlog, ki ga navajata družba Anheuser-Busch in UUNT, v delu, v katerem se nanaša na točko 193 izpodbijane sodbe, usmerjen zoper dodatni razlog te sodbe, in zato tudi če je utemeljen, ne more povzročiti njene razveljavitve.

214 Drugi pritožbeni razlog, ki ga družba Anheuser-Busch navaja v utemeljitev pritožbe, je treba zato zavrniti kot delno neutemeljen in delno brezpredmeten, drugi pritožbeni razlog, ki ga navaja UUNT, pa je treba zavrniti kot brezpredmeten.

215 V teh okoliščinah je treba izpodbijano sodbo razveljaviti v delu, v katerem je Splošno sodišče v zvezi z razlago člena 8(4) Uredbe št. 40/94 napačno ugotovilo, najprej, da je treba pomen zadevnega znaka, ki mora biti več kot zgolj lokalen, presojati izključno glede na obseg ozemlja, na katerem je ta znak zaščiten, ne da bi se upoštevala njegova uporaba na tem ozemlju, dalje, da upoštevno ozemlje za presojo uporabe navedenega znaka ni nujno ozemlje, na katerem je zaščiten, in nazadnje, da ni nujno, da se ta znak uporablja pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti.

Tožba pred Splošnim sodiščem

216 Iz člena 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije izhaja, da če je pritožba utemeljena, lahko Sodišče samo dokončno odloči o sporu, če stanje postopka to dovoljuje, ali pa zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

217 Splošno sodišče je v obravnavanem primeru ugodilo očitku družbe Budvar iz drugega dela njenega edinega tožbenega razloga, s katerim je ta izražala pomisleke o tem, da je odbor za pritožbe uporabil pogoj v zvezi z uporabo znaka, ki je več kot zgolj lokalnega pomena, v gospodarskem prometu, kot je določen v členu 8(4) Uredbe št. 40/94.

218 Toda v točki 215 te sodbe je bilo ugotovljeno, da je bilo v zvezi z uporabo tega pogoja v izpodbijani sodbi pravo napačno uporabljeno v treh pogledih.

219 Za presojo pritožbenega razloga družbe Budvar glede tega, da je odbor za pritožbe uporabil pogoj v zvezi z uporabo znaka, ki je več kot zgolj lokalnega pomena, v gospodarskem prometu, je treba opraviti presojo dokazne vrednosti elementov dejanskega stanja, s katerimi je mogoče dokazati, da je v obravnavanem primeru ta pogoj izpolnjen na podlagi njegove opredelitve, kakršna je uporabljena v tej sodbi, namreč elementov dejanskega stanja, med katerimi so zlasti dokumenti, ki jih je predložila družba Budvar in so navedeni v točkah 171 in 172 izpodbijane sodbe.

220 Iz tega je razvidno, da stanje postopka ne dovoljuje, da bi Sodišče odločilo o sporu, tako da je treba tožbo družbe Budvar vrniti v proučitev Splošnemu sodišču, da bo razsodilo o navedenem tožbenem razlogu.

Stroški

221 Ker se zadeve vrnejo Splošnemu sodišču, se odločitev o stroških pritožbenega postopka pridrži.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. **Sodba Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 16. decembra 2008 v združenih zadevah Budějovický Budvar proti UUNT – Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T-257/06 in T-309/06) se razveljavi v delu, v katerem je Splošno sodišče v zvezi z razlago člena 8(4) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 422/2004 z dne 19. februarja 2004, napačno ugotovilo, najprej, da je treba pomen zadevnega znaka, ki mora biti več kot zgolj lokalen, presojati izključno glede na obseg ozemlja, na katerem je ta znak zaščiten, ne da bi se upoštevala njegova uporaba na tem ozemlju, dalje, da upoštevno ozemlje za presojo uporabe navedenega znaka ni nujno ozemlje, na katerem je zaščiten, in nazadnje, da ni nujno, da se ta znak uporablja pred datumom vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti.**

2. **V preostalem se pritožba zavrne.**

3. **Povezane zadeve T-225/06, T-255/06, T-257/06 in T-309/06 se vrnejo Splošnemu sodišču Evropske unije.**

4. **Odločitev o stroških se pridrži.**

Podpisi